

»ABC«

Han där? Hon driver med mig.

Nej, jag lovar. Det var väl kanske ett par månader sen eller så.

Han? Han är ju inte ens snygg!

Inte överdrivet, nej.

Men... Varför?

Du förstår inte det här, Skrutten.

Oh my god, kan hon vara mer nedlåtande? Skrutten? Hej barndom. Hej blödande bortglömda morsgrisminnen.

Hej rödögda tolvårsjag, förnedringens ansikte.

*

Vi träffades på ett ställe precis som det här, bara att musiken var bättre, ölen dyrare och hon mindre tillgjord. På den tiden kunde man faktiskt skymta en smula mänsklighet i henne. Nu ser jag den bara i det där post-orgasmiska lugnet när hennes försvarsmekanismer sätts ur spel för en stund. När hon blir överdrivet sentimental och gråter ur sig hur mycket hon älskar mig.

För det gör hon. Älskar mig alltså.

Hon har bara så svårt att uttrycka sina känslor utan oral stimulans. Jag läste i någon av kvällstidningarna om det nya heta alfabetsexet. Man ristar in bokstäver med tungan på och runt kvinnans klitoris. Tanken är att man ska gå igenom hela alfabetet och komma fram till vilka bokstäver hon gillar bäst.

Vilka som talar till henne.

Jag brukar skriva henne små brev rakt in i nervsystemet. Rena, ofiltrerade ord för kroppen att reagera på utan hjärnans inblandning. Det verkar vara det enda sättet att få hennes odelade uppmärksamhet nuförtiden.

Annat var det den kvällen vi träffades. Där vid den svindyra designerbaren i borstat stål talade vi samma språk för första och kanske enda gången. Hon såg mig och lyssnade, verkligen lyssnade utan att slentrianmässigt anlägga ett leende vid rätt tillfälle. Hon bjöd mig på åtskilliga glas rödvin och jag henne på en enda lång rad dåliga ordvitsar. Jag måste ha charmat henne helt ur balans för när vi vaknade upp i hennes säng morgonen efter ville hon aldrig att jag skulle gå. Jag var hennes egen lilla Povel sa hon. Men jag ville inte vara någons lilla Povel, jag ville bara leva mitt liv utan krumelurer och underfundigheter. Inte förrän jag hade använt tungan till att skriva ner min adress, mitt telefonnummer, ja praktiskt taget hela min livshistoria släppte hon iväg mig.

Jag kunde inte prata utan att sluddra på en hel vecka efteråt.

*

Jag ska köpa en drink till. Vill du ha nåt?

Vad såg hon i honom egentligen?

Men släpp det där nu! Det var ju länge sen.

Ett par månader är inte särskilt lång tid.

ERIK SVENSSON
CIVILINGENJÖR MEDIETEKNIK

Skogslyckegatan 36
587 27 Linköping
013 - 12 80 49
0707 - 15 68 29
info@eriksvensson.se

Ville du ha nåt från baren eller?

Hade han något jag saknar, eller vad handlade det om?

Jag går nu.

Mycket pengar?

Hon reser sig häftigt från bordet och beger sig i riktning mot baren. Jag ropar efter henne att hon kan få köpa en stor stark till, men jag vet inte om hon inte hör mig eller bara låtsas. Det spelar inte så stor roll. Jag har nästan en halv öl kvar.

Jag undrar vilka fler här inne. Med tanke på hur grå han såg ut, han som hon nyss pekade ut, skulle det kunna vara precis vem som helst i mängden. Varför gick vi hit egentligen? Varför ska hon alltid välja de ytligaste ställena?

Varför är det alltid hennes val?

*

Jag hade aldrig något val. Hon gav mig ingen chans att tveka, det var fullskaleattack från första början. Telefonen ringde i ett och jag spenderade timmar med att lyssna på ändlösa utläggningar om hennes framtidsdrömmar. Hon ville skapa stor konst men hade ännu inte hittat sitt medium.

Jag blev hennes konstprojekt. Hon ville göra mig till något vackert, något hon kunde vara stolt över. Något hon kunde visa upp för alla konstnärsvännerna.

De andra skapade av grisblod och använde heroinsprutor, och någon till och med av sin egen sperma. Viljan var stor att provocera, att kommentera sin samtid på ett utmanande sätt. Men jag såg bara en värld av posörer som försökte göra gamla använda idéer till sina egna. Då var hennes sätt att arbeta betydligt mer originellt.

Hon började med de stora sakerna. Mina kläder var för vanliga, de brände hon under ritualliknande former på en klippa ute vid havet. Jag stod insvept i en filt och huttrade i blåsten och såg stora delar av mitt tidigare liv bokstavligen gå upp i rök. Skjortor och khakis, slippers och blåjeans. Jag kände mig så oerhört naken och utlämnad, som om flera lager av min personlighet hade skalats bort. Men det var ett nödvändigt steg i processen förklarade hon. Hon ville skapa om mig från grunden, forma mig till en unik fritt fallande snöflinga.

Ledorden var högt och lågt. Genom att blanda sinnessjukt dyra plagg med trasor från Myrorna fick man fram en spännande kontrast som aldrig var förutsägbar. Jag fick aldrig bli förutsägbar sa hon, då skulle hennes vänner tröttna på mig med en gång. Mina dåliga ordvitsar tillät hon mig bara behålla under förutsättningen att jag läste in mig på existentiellismen och varvade skämten med nattsvarta citat om alltings meningslöshet.

Festerna på konstskolan duggade tätt och var utmärkta tillfällen för henne att visa upp vilka framsteg hon gjorde med mig. Från början var jag ett exotiskt inslag som man fundersamt betraktade från ett säkert avstånd, men efterhand som förvandlingen pågick blev jag mer och mer en centralfigur. Alla ville beundra mina nya kläder och klämma på min allt magrare kropp. Att vänja sig av med att äta var viktigt sa hon, kroppshull var ett tecken på att man var en slav under kapitalismen.

Trots ett drastiskt minskat matkonto urholkades min ekonomi ordentligt. Med nöd och näppe fick jag det att gå ihop varje månad, men bara sedan jag börjat tulla på sparkontot som Morfar öppnade när jag föddes. Vi levde på kaffe och cigaretter, och på en och annan skål soppa. Hon blev vräkt från sin lägenhet och flyttade in hos mig i min minimala etta. Där satt hon hela dagarna och planerade nästa steg i min metamorfos medan jag var på jobbet och gjorde mitt bästa för att se proper ut. Men jag var blek och hålögd och mina tänder hade börjat gulna av för mycket koffein och nikotin.

ERIK SVENSSON
CIVILINGENJÖR MEDIETEKNIK

Skogslyckegatan 36
587 27 Linköping
013 - 12 80 49
0707 - 15 68 29
info@eriksvensson.se

Det dröjde inte länge innan de var tvungna att låta mig gå. Folk i allmänhet vill inte gärna få råd om sin privatekonomi av någon som ser allt annat än välmående ut. Nu levde vi båda på min a-kassa och för mig kändes det som att snöflingan hade fallit till den absoluta botten. Men det här var bara början sa hon. Nu hade hon förändrat allt med stora penseldrag, nu var det dags att ta fram den lilla penseln och fixa till detaljerna. När räkningarna kom rullade hon cigaretter av dem, befriade oss från bördan som hon uttryckte det. Jag kunde inte längre sova om nätterna. Jag låg vaken och fruktade att kronofogden skulle komma och ta ifrån mig de få saker hon låtit mig behålla.

Hon sa att jag oroade mig för mycket för materiella ting. Hon sa att riktigt fria var vi inte förrän vi levde bara av varandra. Men jag kände mig bara allt mer fången i en kropp jag inte kände igen. Folk hade slutat titta på mig på konstskolefesterna. Jag var en i mängden nu, pratade som alla andra och citerade samma filosofer. Vilka åsikter som var mina egna hade jag glömt bort. Ingen intresserade sig för hennes projekt längre, det var gamla nyheter. Och vad värre var, ingen intresserade sig för henne som konstnär. Hon hade spelat ut sin roll sa man. Det fanns ingen glöd kvar i henne.

Hon hade sagt allt hon hade att säga.

*

Hon återvänder med någon trendig drink till sig själv och en starköl till mig. Så hon hörde vad jag sa trots allt. Jag häller i mig resten av den första ölen under tystnad, less på hennes ständiga tassande runt sanningen. Hon smuttar på sin drink och ser mest uttråkad ut. Som vanligt.

Hon kan väl åtminstone vara ärlig?

Vad vill du att jag ska säga då?

Inte vet jag, bara att prata med mig vore ett framsteg.

Nu är du orättvis, Skrutten.

Som om hon har någon rätt att yttra sig om orättvisor. Som om hon har rätt att kräva något av mig överhuvudtaget. Jag påbörjar den nya ölen och tittar ner i bordet.

Du måste försöka förstå att det finns två sorters killar – de man är tillsammans med och de man bara har sex med.

Jaha? Vad ska det betyda?

Han tillhörde den andra kategorin. Totalt ointressant personlighet men han förde sig på ett sätt som skvallrade om att han visste vad han gjorde i sängen.

Till skillnad från mig då?

Varför måste du alltid missförstå allt jag säger?

Jag vet inte, för att hon alltid uttrycker sig som en slägga kanske?

Hur mycket tydligare ska jag behöva bli? Jag behövde ett rejält knull och han fanns där helt enkelt.

Och hon drämmer till med släggan ännu en gång. Tydligare än så går väl knappast att bli. Jag kan ju alltid trösta mig med att jag slipper gå runt i några illusioner. Det finns inga fler ursäkter som kan lindra.

Det finns ingenting kvar.

*

Vi behövde inte hennes vänner sa hon. Vi klarade oss utmärkt utan ett gäng misslyckade konstnärer och kvasifilosofier. I ren protest slutade hon röka och började äta ordentligt. Hon köpte ett gymkort och skaffade sig en ordentlig fuskbränna. Och så kom dagen när hon slutligen tog det tidigare så otänkbara steget och blonderade håret.

Allt som hände därefter är oåterkalleligt.

Det dröjde inte länge innan hon började se nästan äckligt hälsosam ut. Hennes kinder blev rundare och hela kroppen fylligare. Det fanns plötsligt så mycket mer av henne att hon kände att min lilla lägenhet inte var stor nog för oss båda längre. Hon kunde inte andas där sa hon, allt hos mig stank rök och fick henne att må dåligt. Hon flyttade till en tvåa på andra sidan staden och fick jobb som receptionist på gymmet hon börjat gå till. Vi sågs allt mindre. Jag var fortfarande arbetslös och hade inga planer på att leta upp någon kapitalistisk utsugare, om det nu ens skulle finnas någon som ville ha mig.

När vi väl sågs var det mest för att ha sex. Förutom de små meddelanden min tunga fick delge henne var det inte mycket alls som blev sagt. Vid det här laget hade jag tagit över hennes konstnärsvänner och rörde mig vant i deras kretsar. Hon umgicks mest med uppumpade gymtyper som gjorde mig illa till mods. Det märktes att hon skämdes över min taniga och likbleka kropp och vi var nog båda överens om att det var bäst att jag inte träffade dem mer.

Själv träffade hon dem mycket mer och på andra sätt än vad hennes samvete borde tillåta. Hon sa aldrig något, men det fanns där i det hon inte sa. Jag tillbringade den största delen av min tid hemma på golvet i mitt sov-/vardags-/arbetsrum och försökte tänka ut strategier för att få henne att vilja ha mig igen. Jag tänkte tillbaka på den tid då vi nästan levde enbart av varandra. Det var så mycket bättre än att leva nästan uteslutande av saknad.

Men saknaden övergick snart i bitterhet och jag blev förbannad på att ha alla hennes halvfärdiga tavlor liggande överallt i mitt hem. Vilken rätt hade hon att ta upp plats? Så jag tog hennes färger och penslar och fyllde i tavlornas tomrum. Färdigställde, förnyade, förbättrade. Jag målade tills färgerna tog slut och jag hade slut på saker att säga. Det var aldrig meningen att tavlorna skulle användas till något, men så råkade jag nämna dem efter några glas vin för mycket på ännu en konstskolefest i raden. Ryktet spred sig snabbt och snart ville alla se vad jag hade skapat.

Responserna blev överväldigande. Man satte ihop en utställning av mina tavlor och jag var åter det hetaste samtalsämnet bland konststudenterna. I ungefär en vecka. Visst var det kul med all uppmärksamhet, men de där tavlorna var redan ett avslutat kapitel i mitt liv. Jag kunde inte titta på dem utan att se hennes ansikte överallt. Hon skickade ett kort och gratulerade till mina framgångar, men jag hörde aldrig av mig tillbaka. Jag ville inte pilla mer på sårskorporna.

Men när hon ringde mig för någon månad sedan och ville träffas för att prata var jag inte sen att nappa. Jag är svag, jag vet. Det var alldeles för länge sedan sist. Kanske hade jag bara fått allt om bakfoten. Kanske hade jag bara inbillat mig allt.

Kanske kunde allt bli som det en gång var.

*

Ska vi inte ta och gå hem till mig istället?

Frågan borde inte förvåna mig, men det gör den. Jag tror aldrig att det har känts så stelt mellan oss som ikväll. Men å andra sidan har våra kroppar aldrig haft några problem att kommunicera med varandra. Vi låter dem mötas mer hårdhänt än vanligt, som om vi önskar livet ur varandra. Och vad vet jag, det kanske vi gör?

Efteråt ligger vi på rygg i hennes säng och delar på en cigarett, precis som vi brukade när hon ännu rökte. När hon ännu delade hela mitt liv.

ERIK SVENSSON
CIVILINGENJÖR MEDIETEKNIK

Skogslyckegatan 36
587 27 Linköping
013 - 12 80 49
0707 - 15 68 29
info@eriksvensson.se

Hon drar ett halsbloss och suckar djupt.

Det var väl aldrig meningen att det skulle bli vi två? Har vi någonsin varit på samma plats samtidigt?

Jag säger inget alls, utan kryper ner mellan hennes ben och skriver ett sista brev: »Har det någonsin handlat om något annat än dig själv?« För varje gång jag upprepar det avslutande frågetecknet får jag stönande medhåll och jag fortsätter tills hon skriker och lämnar henne sedan där med skälvingarna ringande i hela hennes kropp.

Jag går sakta hem genom natten och ser hur den första nysnön börjar lägga sig som ett lysande rent lakan över staden. Vintern bäddar ner oss alla i en oskuldsfull säng som bara väntar på att besudlas. Ingenting vackert förblir orört.

Och jag tänker att det finns två sorters människor. De man bygger upp ett eget språk med, och de som river ner var-
enda grammatisk regel man någonsin hållit för sann. Allt som återstår blir en mängd bokstäver man inte längre vet hur man ska bilda ett sammanhang av.

Hädanefter ska jag bli analfabet.

ERIK SVENSSON
CIVILINGENJÖR MEDIETEKNIK

Skogslyckegatan 36
587 27 Linköping
013 - 12 80 49
0707 - 15 68 29
info@eriksvensson.se